

[Hagen Hagensen]

nem, så langt jeg har kunnet det her. Jeg har fortsat håbet om, at det dog denne gang vil lykkes gennem et udvalgsarbejde at få noget ud af disse forhold, således at vi kan komme til at leve mere trygt i dagens Danmark.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Ordføreren for forslagsstillerne sagde, at det jo ikke kun er et spørgsmål om erstatning, fordi der om erstatningsproblemet er visse regler i retsplejeloven, men at der også var andre former for tilfælde, hvor en bistand til et voldsoffer kunne være nødvendig. Jeg erkender – og det er jo også blevet gennemført – at når det drejer sig om voldtægts ofre, kan der være opstået en så psykologisk set overordentlig ubehagelig situation, at en helt særegen form for bistand er nødvendig. For voldsofferet kan der naturligvis også være et psykologisk ubehag – og det er endda et mildt ord i mange tilfælde, vil jeg tro – men det er spørgsmålet om, hvordan vi kan hjælpe det almindelige voldsoffer over dette psykologiske ubehag ved hjælp af advokatbistand, vi har sat spørgsmålstegn ved.

Hr. Hagen Hagensen nævnte, at der kunne være brug for sagkyndig bistand, og i sit indlæg nævnte han ikke til sidst udtrykkeligt advokatbistand. Det kan godt tænkes, at der er situationer, hvor en eller anden form for social, psykologisk eller anden bistand er nødvendig. Hvis det virkelig er tilfældet, håber jeg uden at være ekspert på området, at der så i andre dele af lovgivningen inden for socialforvaltningen i det hele taget er mulighed for en sådan bistand. Det ved jeg ikke med sikkerhed, men det er der forhåbentlig.

Under alle omstændigheder så mener vi altså ikke, at der klart er dokumenteret et egentligt behov for advokatbistand, for juridisk bistand, ud over det, der vedrører erstatningen. Men skulle erfaringerne med den regel, der er trådt i kraft for et halvt år siden, eller senere erfaringer vise, at der er et sådant behov, er vi naturligvis villige til at se på det.

Hvad angår varetægtsfængsling, er det naturligvis rigtigt, at der er tale om en prioritering, og man ønsker fra forslagsstillernes side at prioritere behandlingen af disse sager højt, har jeg forstået. Der er ikke noget, der forhindrer, at domstolene eller politiet på egen hånd prioriterer disse sager forud for andre,

men vi skal blot gøre os klart, at der jo stilles krav om prioritering også inden for andre områder end netop voldsområdet. Man ønsker f.eks. – og det er meget væsentligt – at prioritere behandlingen af sager, hvori folk sidder arresteret, for det er klart, at det er en meget belastende situation at være arrestant, og han har derfor et ønske, som vi må imødekomme, om, at hans sag behandles så hurtigt som muligt.

Jeg tror, at også mange – jeg tror også, det gælder dommere – har et ønske om, at sager mod unge mennesker prioriteres højt, således at de kan få afgjort deres sag så hurtigt som muligt, hvad enten det drejer sig om vold eller andet.

Der stilles altså forskellige krav om prioriteringer, der kan gøre det svært for domstolene, selv om de måtte ønske det, og selv om de kan det efter lovgivningen, at prioritere voldssagerne mere, end de har gjort hidtil.

Fru Nathalie Lind spurgte, om der var tanker i gang om en udbygning af loven om erstatning til ofre for forbrydelser. Jeg ved, det spørgsmål har været rejst tidligere. Så vidt jeg er blevet orienteret, er der ikke for tiden overvejelser i gang herom. Det er naturligvis også et økonomisk spørgsmål. Hvis man skulle gøre erstatning obligatorisk, måske udvide området for erstatning, kunne det medføre ret så betydelige udgifter. Jeg kender ikke tallet, og det er nok svært at skønne over.

Men når vi er ved udgifterne og et eventuelt ønske om at ændre lovgivningen, skønt det koster penge, må vi naturligvis også her prioritere. Og når jeg siger det, er det i anledning af hr. Hagen Hagensens og andres bemærkninger om de lange ventetider. Det er klart, at det er ubehageligt, og jeg vil næsten gå så vidt som til at sige: faktisk uantageligt, at man skal vente i månedsvis, halve år og inden for civile sager endnu længere på at få en afgørelse ved domstolene. Efterforskningsen kan være færdig, sagen kan være klar, man venter på muligheden for at beramme et nævningeting f.eks., og der kan så gå nogle måneder. Jeg mener, at det er dér, der først og fremmest skal sættes ind, selv om det er vanskeligt, fordi dette behov og dette velbegrundede ønske om at få en straffesag afgjort så hurtigt som muligt jo ikke alene vedrører voldssager, men også andre sager. Jeg ved, at ønsket om at nedbringe ventetiderne er et